

I K K E S K Y L D I G

I. Siden kapitulasjonen er det få ord som er brukt så meget som "rettsstaten Norge". Denne rettsstats første og største oppgave skulde være å utdele strenge, men rettferdige straffer til oss "landssvikere". Man har også med jevne mellomrom vært oppmerksom på fordelene ved hurtige straffer.

Men dette "rettsoppgjør" som "rettsstaten" presterer er den rene sjørøverjustis. For å være sikker på å få oss dømt nekter myndighetene oss å lese juridisk litteratur, og de nekter oss assistanse av NS-jurister som er de eneste som har betingelser for å forsvare oss på den rette måten. Ennvidere foreskriver "landssvikanordningen" at dommerne skal velges blandt folk som under okkupasjonen har vist en "uklanderlig nasjonal holdning". En ny måte å sette bukken til å passe havresekken på. Dessuten heter det, kan retten avskjære bevisføring som antas ikke å ha betydning for skyldspørsmålet. Dvs at hvis tiltalte kommer inn på ting som virkelig er av betydning, vil det høyst sannsynlig resultere i at han blir klubbet ned. Disse bestemmelser tyder på usikkerhet og dårlig samvittighet hos dem som skal dømme for landssvik oss som har satt alt inn for å redde landet ut av den elendighet som andres lettsindighet hadde bragt det inn i. Slik som forholdene er, vil en "landssviker" som i retten skal svare for sine handlinger under okkupasjonen, ha små (eller ingen) sjanser overfor en skarpsnodd, kynisk (og etter rettsreferatene å dømme) av og til sadistiske dommere.

Det er også drevet en utstrakt og uanstendig forhåndsprosedyre i pressen som har ført den store masse utenfor fengselets bak lyset og delvis forvirret begrepene hos en del av dem som sitter innenfor murene. Som toppen av alt kan også nevnes at til og med rettens folk har fått svake sjeler blandt "landssvikerne" til å erkjenne seg straffeskyldig ved å forespeile dem mildere dommer. Professor Skeie har god grunn til å si: "Det har aldri

vært slik rettsløshet i Norge som det er nå."

For å få satt tingene på sin rette plass overfor seg selv og andre, bør alle "landssvikere" studere de problemer som foreligger: Forholdene den 9.4.40 og Quislings handlinger har for de fleste "landssvikerens" vedkommende ingen betydning for deres straffeskyldighet, så mordet på Q skal ikke behandles her.

II. Under trontaledebatten i Stortinget i 1936 uttalte forsvarsminister Monsen at regjeringen var oppmerksom på den spente internasjonale situasjon, men at Norge hverken vilde eller kunde føre krig. Ved krigens utbrudd i 1939 erklærte Norge seg nøytral. En erklæring om å holde seg nøytral betyr at den nøytrale vil holde seg utenfor de krigførendes krigshandlinger, og at den skal behandle begge parter på samme måte.

Krenkelse av en nøytral ~~stats~~ suverenitet vil i almindelighet samtidig være et angrep på den andre krigførendes interesser. En nøytral stat har derfor ikke bare rett, men også plikt til med makt å verge seg mot krenkelser av sin suverenitet. Avvergelse av nøytralitetskremler skal efter folkeretten ikke oppfattes som fiendtlig handling.

Hvis den nøytrale ikke motsetter seg krenkelser av sin suverenitet fra den ene krigførendes side, har motparten rett til å forsvare sine interesser på den nøytrales område, og dette kan altså ikke oppfattes som fiendtlig handling mot den nøytrale. Slik var den situasjon som forelå 9.4.40.

Norges nøytralitet var gjentagne ganger blitt krenket av England; bl a ved senkning av skib på norsk territorium - "Altmarkaffären". Pga disse krenkelser sendte Tyskland Norge en skarp advarsel om at Tyskland i tilfelle gjentagelser vilde være nødt til å gripe inn. Den 5.4.40 oppsa vestmaktene hensynet til Norges nøytralitet, og 8.4. la England ut miner på tre forskjellige steder på norske kyst. Hensikten var å stanse den tyske skibsfart på Narvik. Dermed forelå det tilstrekkelig grunn for Tyskland, med folkeretten på sin side,

å avverge det angrep på seg som denne minelegging, betød over norsk område.

Det kan dessuten være liten tvil om at Nygaards-voldregjeringen hadde avtalt med England at de skulde besette Norge. Den tyske hvitbok som ble utgitt i 1940, og som inneholder mange fotokopier av de engelske invasjonplaner, beviste dette.

I en artikkelserie i "Friheten" høsten 1945 blir det påvist at Ngv-regjeringens merkelige "mobilisering" bare kan forklares ved at engelske tropper var ventet.

Det kan derved slås fast at Ngv-regjeringen ved lettsinnig og ansvarsløs utenrikspolitikk selv hadde fremprovosert den okkupasjon som Tyskland fant nødvendig. Det er ofte blitt hevdet at Tyskland måtte ha planlagt okkupasjonen lang tid i forveien. Faktum er at England gjentagne ganger krenket vår nøytralitet før Tyskland grep inn.

Vi kan derfor fastslå at Tysklands okkupasjon av Norge ikke var noen fiendtlig handling mot Norge.

og at Ngv-regjeringen begikk en folkerettslig handling ved å erklære Tyskland krig da det vilde overta forsvaret av Norges nøytralitet som vi hverken vilde eller kunde forsvare. *stridig*

III. Felttoget i Norge våren 1940 sluttet med de siste norske styrkers kapitulasjon i Nord-Norge.

x) Den 9.6.40 erklærte HM Kongen at krigen i Norge var slutt, men vilde bli fortsatt på andre fronter, utenfor landets grenser.

Kongen og regjeringen reiste til England. Norge stod dermed overfor en situasjon som visstnok aldri tidligere har forekommet i verdens historie.

Om denne situasjon av noen er bedømt feil, er lett forståelig, og burde også være tilgivelig. For oss "landssvikere" som efter den almindelige mening, nå

etterpå, har tatt feil, er det en trøst og støtte at landets øverste konstitusjonelle myndighet - nemlig Stortinget - med 96 mot 34 sa seg enig i denne oppfatning.

Det utvalg som ble oppnevnt for å forhandle med tyskerne sommeren 1940 - hvoriblandt Berggrav og Paal Berg - og tilsluttet Stortinget uttalte at Nygaardsvoldregjeringen ikke kunde anerkjennes som Norges regjering og at HM Kongen var suspendert fordi de ved å oppholde seg utenfor landet var ute av stand til å utøve sine forfatningsmessige funksjoner.

*anerkjennes
som*

Denne beslutning av Norges øverste konstitusjonelle myndighet kan ikke avsvettes selv om etterpåklok-skapen nå er tilbøyelig til å betegne også det da-værende stortings medlemmer som landssvikere. Quislingregjeringens lovlighet må avgjøres med denne stortingsbeslutning som bakgrunn.

Folkeretten sier at den regjering som faktisk regjerer landet er landets regjering. Hvilken regjering som har vært Norges regjering under krigen, skulde det derfor ikke være tvil om. Man kan ikke regjere et land med sabotasje, mord, isfront og annen form for terror.

Regjeringsmakten må utøves, ro og orden må opprettholdes, kommunikasjonene må holdes i gang, mat må skaffes til befolkningen osv. I 1940 var Berggrav enig i disse synspunkter. Ellers hadde han neppe holdt sin berømte radiotale hvor han oppfordret til ro og orden og advarte sivile mot innblanding i krigen. At han fem år etterpå sier at han ikke mente noe med det, kan han ikke høres med.

Påstanden om at de "gode nordmenn", "patriotene", som har myrdet og plyndret norske borgere, brent og sprengt norske bedrifter "for å ødelegge Tyskland" mens "landssvikerne" har tillatt seg å be-
skytte dem, må derfor betraktes som en vits selv om

den er dårlig og går ut over uskyldige. Grundig tenkning vilde nok overbevise selv de argeste "tjuefrontmenn" om at sabotasje nettopp har fremprovosert represalier fra tysk side, hvilket Berggrav i 1940 også spådde.

IV. De lover som anvendes under "rettsoppgjøret" er fortrinnsvis den alm strls § 86 og "landssvik-anordningen".

Av det foregående fremgår det at de nåværende "landssvikere" har vært i den lovlige regjerings tjeneste, og derfor har all grunn til å anklage våre tidligere motstandere for landsforræderi. Men i de ovennevnte lovbestemmelser skal likevel nærmere samvhengsyn til forsvarrets subsidiære påstander:

§ 86 foreskriver en minstestraff på tre år for "den som bærer våpen mot Norge eller en med Norge forbunden stat eller yter fienden bistand med råd eller dåd". Dvs for den som under samarbeide med fienden skader Norge.

Eften den alm strl er betingelsen for straffeskyldighet at den tiltalte har handlet med forsett. For å kunne straffe må det foreligge både objektiv og subjektiv skyld, dvs: Påtalemyndighetene må kunne bevise: a) At tiltalte med sine handlinger virkelig har båret våpen mot Norge m m eller har skadet landet, og b) at han har vært seg bevisst at hans handlinger har vært rettsstridige.

Hvis aktor ikke kan bevise dette, er tiltalte, hvis norsk rett skal anvendes, ikke straffeskyldig.

En annen sak er det at det ser ut til at myndighetene under dette "rettsoppgjør" snur opp ned på bevisbyrden.

Ad a) objektiv skyld:

Primært skulde tiltalen kunde avfeies med den påstand at Ngv-regj ikke representerte Norge (cfr pkt 3),

xx)

men da tiden ennå ikke er moden for en slik påan-
 hetserkjennelse fra myndighetenes side, kan en sub-
 sidiært påvise andre fakta: Punktet "bære våpen mot"
 gjelder først og fremst frontkjempere. Det er først
 etter kapitulasjonen opplyst av Ngv-regj (i Norges
 navn?) inngikk forbund med Storbritannia den 28.5.
 1944 (1941). Dette angår de første kontingenter til
 Waffen-SS. For den norske legions og senere av-
 delingers vedkommende kan det spørres: Har Ngv-regj
 inngått forbund med Sovjetsamveldet eller andre
 stater utenom Storbritannia? Når er i tilfelle
 disse forbund inngått? Når er de blitt offentliggjort?
 Har du hatt kjennskap til disse forbund, og når fikk
 du det?

Punktet om å bære våpen anvendes også mot folk i
 vaktbataljonen, politi, hird (cfr pkt 3, siste del).

Ved tiltale for å ha bistått fienden med råd eller
 dåd er det en selvfølge at det må bevises at denne
 bistand har skadet landet. Da dette punkt har mest
 anvendelse på medlemskap i NS - fordi det i seg selv
 anses som samarbeide med fienden - må det av-
 gjørende være om dette samarbeide har vært til skade
 for Norge, eller med andre ord at Norge har lidt mer
 pga NSs arbeid enn det vilde ha gjort uten dette.

Det bør ikke være tvil om at NS har spart landet for
 uendelige offer og lidelser. Uten NS hadde tyskerne
 selv tatt over all siviladministrasjon, -
 departementene, fylker, politi - og dette sa fylkes-
 mann Christensen i 1940 at det vilde være en lands-
 ulykke. Vi har vanskelig for å bevise fordelene ved
 at NS har hatt styret under okkupasjonen, men det
 er som tidligere nevnt aktør som skal bevise påstanden.
 Riktignok har Høyesterett kjent for rett at NS var
 landsskadelig, men Høyesterett har i dette som i
 meget annet under "rettsoppgjøret" overskredet sin
 kompetanse. Dette spørsmål kan ikke avgjøres på
 stående fot, men først etter grundig granskning.
 Etter momenter skal likevel nevnes:
 Direktør Rygh i Norges Bank sa i sin radiotale hvor
 han omtalte tyskernes inngrep i statskassen at:

"videre inngrep ble forhindret pga motstand fra NS." Denne uttalelse faller sammen med Quislings om at han hadde spart landet for hundrevis av millioner, kanskje en milliard!

Videre kom generaldirektøren for NSB med rosende uttalelser til jernbanens personell for deres arbeid under krigen. Den ansvaret for at jernbanen var i drift, faller på NS. Og dette må uten tvil regnes som landsgavnlig - selv om 35% av trafikken var tysk.

Folkeretten sier, og det er dessuten en selvfølge at samarbeide med okkupasjonsmakten i og for seg ikke er landsforræderi.

Ad b) subjektiv skyld:

Det vil for de fleste "landssvikerens" vedkommende være umulig å overbevise en domstol bestående av rettsskafne menn om at tiltalte har gått inn i NS for å skade landet, og at han i så fall skulde hatt som motiv forforbrytelsen ønsket om personlig vinning.

For oss høres det helt sinnssvakt når vi tenker på alle offer, savn og terror i alle slags former som vi har vært utsatt for. Et fornuftig menneske kan vel vanskelig tenke seg mer enn ett motiv som er sterkt nok til å pålegge et menneske slike byrder, nemlig fedrelandskjærligheten.

Landssvikanordningen:

Denne blir av myndighetene betegnet som en amnestilov, men burde heller betegnes som bondefangeranordningen.

Som tidligere nevnt uttalte Stortinget 11.9.1940 at Ngy-regjeringen ikke kunde anses som Norges regjering, da den var utenfor landet og derfor ikke kunde

utøve sine forfatningsmessige funksjoner. Dermed har Stortinget sagt at Ngy-regjeringen ikke hadde rett til å gi lover, og landssvikanordningen er alene av den grunn ugyldig.

For å bevise anordningens lovlighet, blir det henvist til "Elverumsfullmakten" av 9.4.40 til å utstede slike anordninger. Denne påstand er en bevisst løgn.

På Elverums-møtet ble det uttrykkelig sagt at fullmakten gjaldt den Grunnloven har rett til å gi - dvs anordninger vedrørende toll og lignende. Det ble derfor sagt under møtet at fullmakten forsåvidt var unødvendig.

Det er klart at Stortinget har ingen grunnlovmessig rett til å gi regjeringen større myndighet enn Grunnloven tilsier. Det var vel ikke tydelig for alle, men i det at Stortinget sommeren 1945 pånytt vedtok som lov "landssvikanordningen" ligger en underkjennelse av Ngy-regjeringens myndighet til å gi slike anordninger mens den var i utlandet.

Landssvikanordningen setter straffebestemmelser bl a for medlemskap i NS etter 4.4.40. Anordningen gis dermed fem års tilbakevirkende kraft. Dette strider mot Grunnlovens § 97, foruten at det strider mot all moral og rettsbevissthet å trekke et menneske til ansvar etter en lov som ikke eksisterte i gjerningsøyeblikket. Sel om en godtar Ngy-regjeringens vedtak av anordningen, får den tilbakevirkende kraft (den er datert 15.12.44, og den er ikke offentliggjort i Norge før etter kapitulasjonen).

Det har bestandig vært praksis i norsk og alle andre siviliserte staters rettsvesen at en lov ikke er gyldig før den er offentliggjort. Dette ble i gamle dager gjort ved tinglysning; i nyere tid ved offentliggjørelse i "Lovtidende". Dette har man av nærliggende grunner ikke kunnet gjøre med "landssvikanordningen".

Det er mulig at anordningen er offentliggjort i England, men det kan ikke ha rettsvirkning for folk i Norge. Offentliggjørelse ad illegal vei - hvilket myndighetene påberoper seg - kan selvsagt heller ikke ha rettsvirkning.

Det eneste rettslige og moralske grunnlag for anvendelse av anordningen, er når tiltalte er funnet skyldig etter Strl § 6 - altså når han er kvalifisert til minst tre års fengsel. En må være klar over at praksis i norsk rettsvesen har vært at en person som ikke har forbrudt seg tilstrekkelig til å idømmes vedkommende lovs minstestraff, er blitt frifunnet. Ved å anvende landssvikanordningen blir resultatet at myndighetene oppnår å kunne straffe en hel del småsyndere som ellers vilde gått fri både tiltale og straff. Da straffen som ilegges etter landssvikanordningen som regel består i pengebøter og inndragning, blir resultatet legalisert tyveri eller bondefangari!!

V. Alle "landssvikere" spør vel stadig seg selv hvad grunnen er til denne uhyrlige og urettferdige forfølgelse som de er offer for. Besto gåtefullere kan det synes nå en må gå ut fra at myndighetene er klar over hvilken økonomisk og moralsk landsulykke de gjør seg skyldig i. Forfølgelses-svanviddet blandt "de gode nordmenn" skyldes neppe bare det råtne hat - og løgnpropaganda som hadde sitt utspring i London, men har sikkert dypere årsaker. Det er et velkjent fenomen at mennesket nødig vil innrømme sin skyld. Et menneske som har gjort noe galt, forsøker helt automatisk å skyve skylden fra seg og over på andre. Grunnlaget for det "skyldkomplekset" har vi i det at hele folket er medskyldig i den utvikling som resulterte i skandalen den 5.4.1940.

En annen del av skyldkomplekset kommer av folkets holdning etter 5.4.40. Svært mange ansvarlige menn og kvinner var enig i Quislings aksjon 5.4.40.

Dette viste seg ved alle de lojalitetserklæringer som ble gitt ham den første tiden. Utvalget som skulle forhandle med tyskerne og Stortinget vilde neppe ha uttalt seg som de gjorde uten å ha følelsen av å ha folket bak seg. Først senere snudde stemningen seg og dermed kom skyldfølelsen fordi en hadde vært "illoyal" mot de "lovlige" myndigheter.

Dette psykologiske grunnlag blir nyttet i det storpolitiske og ideologiske spill. Ved Tysklands kapitulasjon ble det sagt fra BBC (med Israels røst) at legendedannelsen om Hitler og nasjonalsosialismen skulde forhindres.

Når disse overstatlige krefter er i sving, er det forståelig at NS skal være syndebukk for hele folket, og at myndighetene fremturer i den galskap som kalles landssvikoppgjøret.

For oss "landssvikere" er det utvilsomt en hard påkjenning at vi, i strid med Grunnlovens bestemmelser sitter i skjerpnet fengsel, men vi vil være freidige og holde ut i bevisstheten om at våre landmenn før eller senere blir nødt til å anerkjenne oss som de virkelige gode nordmenn.

Oslo kretsfengsel, Åkebergveien, julen 1945